

IMA-KATEKÉZIS 2023-2026

FELKÉSZÜLÉS A VÁCI EGYHÁZMEGYE EZERÉVES JUBILEUMÁRA

I. év: SZEMÉLYES HITEM, MEGTÉRÉSEM

IGEI ALAPVETÉS: 2PÉT1,3-11

„Mindazokat a javakat, amelyek az élethez és az istenfélelemhez szükségesek, az isteni hatalom ajándékozta nekünk azáltal, hogy **megismertük őt**, aki minket saját dicsőségével és erejével **meghívott**. Ezek által nekünk ajándékozta az értékes és rendkívül **nagy ígéreteket**, hogy általuk **részeseivé legyetek az isteni természetnek**, és **megmeneküljete a világban uralkodó vágyak okozta romlottságtól**. Fordítsátok tehát minden gondotokat arra, hogy hitetekkel szolgáljátok az **erényt**, az erénnyel a **tudományt**, a tudománnyal a **mértékletességet**, a mértékletességgel a **béketűrést**, a béketűréssel az **istenfélelmet**, az istenfélelemmel a **testvérek iránti jóindulatot**, a testvérek iránti jóindulattal pedig a **szeretetet**. Mert ha ezek megvannak, és bőven vannak meg bennetek, **nem lesztek tétlenek, sem meddők** a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésében. Akiben viszont nincsenek meg ezek, az vak és rövidlátó, s megfélekedett a régi bűneiből való megtisztulásáról. Ezért annál inkább legyetek rajta, testvérek, hogy biztossá tegyétek hivatásotokat és kiválasztásotokat, mert ha ezt teszitek, soha nem fogtok elbotlani. Így ugyanis **tágas bejárat nyílik nektek a mi Urunk és üdvözítő Jézus Krisztusunk örök országába.**”

AZ ELSŐ ÉV TÉMÁJÁNAK RÉSZLETES FELDOLGOZÁSA

1. **Marton Zsolt:** Megtérés, isteni természet
2. **Görbe József:** Az imádság
3. **Gáspár István:** Istenismeret, szentháromságos szeretet
4. **dr. Kovács Lajos:** Jó hívőnek lenni– Kapcsolat Istennel
5. **dr. Fejérdy Áron:** Isten szeretetének elsődlegessége

5. ISTEN SZERETETÉNEK ELSŐDLEGESSÉGE

dr. Fejérdy Áron atya

“Így lesz ugyanis könnyű számotokra a bemenetel Urunknak és Megváltónknak, Jézus Krisztusnak örök országába.” (2Pét 1,11)

Püspök atya arra hívott meg bennünket, hogy az Egyházmegye ezeréves évfordulójának és a Székesegyház felújításának megünneplésére ne csak külső építkezésekkel vagy események szervezésével, hanem egy közös, belső megújulással is készüljünk. Ennek a három év alatt közösen bejárandó lelki útnak első lépéseként a **megtérés, megszentelődés témakörét** igyekszünk elmélyíteni, hogy egyre inkább fölfedezzük közösségi hivatásunk szépségét, és jobban át tudjuk adni másoknak is az *Evangélium* örömhírét. A megtérés, megszentelődés témájában Péter apostol második levelének eleje a vezérfonalunk. Ez a levél ugyanis, amely azokat a keresztényeket akarta bátorítani, akik a világban lévő pogány életmód kísértéseivel találkoztak, számunkra is sok szempontból aktuális.

Zsolt püspök atya bevezető tanításával elmélyítettük azt az örömhírt, hogy Krisztusban Istennek már minden ígérete beteljesült és már mindent megkaptunk ahhoz, hogy Isten élete győzhessen bennünk. A második elmélkedésben az imádkozó Jézust szemléltük, aki az imádság által minket is bevon az Atyával való mély, gyermeki kapcsolatba. A harmadik tanításban az istenismeretben való gyarapodáshoz kaptunk szempontokat, hogy az életünk különböző pusztaságait és a jelen pillanat kegyelmét fölhasználva haladjunk a megtérés és a jézusi szeretet útján. Végül a hivatásunkban és az istenkapcsolatunkban való megerősödésről volt szó, amely elválaszthatatlan attól, ahogyan az emberi kapcsolatainkat megéljük.

Most, mintegy zárás és összefoglalásképpen Isten szeretetének ajándékáról és Jézus Krisztus örök országába való bemenetelünkről szeretnénk gondolkodni.

A Péter apostol második leveléből vett mondatunk jól összefoglalja megtérésünk alapját és értelmét: *“Így lesz ugyanis könnyű számotokra a bemenetel Urunknak és Megváltónknak, Jézus Krisztusnak örök országába”* (2Pét 1,11). Azért lenne fontos megtérnünk, megújulnunk, mert szeretnénk bemenni Isten örök országába. És nemcsak az életünk végén kellene a mennyországba jutnunk, hanem már most ebben a valóságban kellene élnünk, ezt kellene építenünk, ebbe kellene bevezetnünk másokat.

Amikor Jézus arról beszélt a tanítványoknak, hogy előttük megy az Atya házába, hogy helyet készítsen ott nekik, Tamás apostol azt kérdezi tőle: *“Uram, mi nem tudjuk, hová mész, hogyan ismerhetnénk hát az utat?”* (Jn 14,5)

Nekünk is először érdemes újra átgondolnunk, hogy **mi is ez az ország, ahová szeretnénk belépni**, hogy aztán jobban lássuk azt is, **hogyan** tudunk oda belépni. Isten országa, a mennyek országa. Ez az, amiről Jézus kezdettől fogva prédikált, hogy elközelgett és ezért kellene megtérni: *„Beteljesedett az idő, és már közel van az Isten országa. Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban.”* (Mk 1,15), *“Tartsatok bűnbánatot – hirdette –, mert közel van a mennyek országa!”* (Mt 4,17).

Jézus sok mindent tanított az Ő országáról, amely egészen az Ő személyéhez kötődik, és leggyakrabban példabeszédekben világította meg ennek az országnak a sajátosságait.

Többek között a földben elrejtett kincshez vagy igazgyöngyhez hasonlítja ezt a valóságot, amely olyan nagy örömet ad az embernek, hogy érte minden mást megéri odaadni (Mt 13,44-45). Máskor Jézus az Ő országát mennyegzős lakomához hasonlítja, amelyet egy atya készít fiának és a meghívott vendékeknek, és amelyből nem érdemes kimaradni (Mt 22,1-14). A menyegzős lakoma lényege nem annyira az étkezés öröme csupán, hanem leginkább az együttlét öröme, a közös ünnep, a kapcsolat az, ami számít, a külső sötétséggel szemben. Ahogyan Szent Pál is megfogalmazza *“Isten országa nem evés vagy ivás, hanem igazság, béke és öröm a Szentlélekben”* (Róm 14,17). Olyan ország, amely már itt a földön egészen kicsiben kezdődik el és van benne egy fejlődés (Mt 13,31-32). A türelmes szeretet országa. Egy olyan ország, ahol egy darabig együtt nő a konkoly meg a búza (Mt 13,24-30) és majd a végén lesz a nagy szétválogatás. Olyan ország, ahol folyton újra lehet kezdeni, miként a Jó pásztor mindig az elveszett bárány keresésére indul (Mt 18,12-14), és az elkallódott fiú mindig hazatérhet (Lk). Olyan ország az Ő országa, amelyre az utolsó pillanatban is megnyithatjuk a szívünket, miként a jobb lator esetében történt. Egy olyan ország, ahol mindenkinek helye van, és amelybe az utolsó órában is be lehet kapcsolódni, miként a példabeszédbeli szőlőmunkásokat is fölvtették még az utolsó órában is, és ugyanazt a díjazást kapták (Mt 20,1-16). Olyan ország, ahol olyan igazságosság uralkodik, amely sok szempontból felülírja, meghaladja a mi igazságról és tökéletességről való elképzelésünket. Jézus elmondja, hogy ez az ország nem e világból való (Jn 18,36: *„Az én országom nem ebből a világból való. Ha ebből a világból volna országom, harcra kelnének szolgálaim, hogy ne kerüljek a zsidók kezére. De az én országom nem innen való.”*), ezért nem úgy kell uralkodni benne, mint a földi országokban szokás, hanem éppen fordítva (Mt 20,25-28). Egy olyan ország, ahol az úr szolgál és a király az életét adja a többiekért.

Így, hogy kicsit körüljártuk Isten országának titkát, főbb jellemzőit, visszatérhetünk Péter apostol levelének a mondatára: *“Így lesz ugyanis könnyű számotokra a bemenetel Urunknak és Megváltónknak, Jézus Krisztusnak örök országába”* (2Pét 1,11)

Azt már tudjuk, hogy a megtérésünk erre irányul, és a példabeszédekből, Jézus tanításából sejtjük, hogy milyen is Krisztus örök országa, ami után vágyakozunk, amibe tartunk és amit már itt a földön szeretnénk építeni, megélni, megvalósítani.

Jézus Krisztus örök országa a végtelen szeretetnek és egységnek az országa, ahol Jézusban már mindnyájan egyek vagyunk egymással és Istennel. A kérdés az, hogy **hogyan valósul meg mindez, hogyan lehetséges ez számunkra, mit kell tennünk, hogyan lesz “könnyű számunkra a bemenetel” ebbe az országba?**

Volt már erről szó az előző katekézisekben, de jó **föleleveníteni néhány szempontot és elmélyíteni a legfőbb szempontot**, amely az egész mögött áll.

A megtérésünk és Jézus Krisztus örök országába belépésünk **egyik kapuja az imádság**. Egy helyen azt olvastam az imádságról, és ez nagyon megtetszett, hogy az imádság igazából „otthon-lét” Istennél. Az az idő, amit különösképpen is az igazi otthonunkban, Isten közelében élünk meg. Amikor imádkozunk, akkor már itt a földön hazamegyünk egy kicsit, belépünk az örök otthonunkba, hogy Istennel legyünk és vele, az Ő szeretetének öleléséből lássuk a világot. Pasquale Foresi atya írja: *“[az imádság] az a pillanat, amelyben kiléphetünk a körülöttünk lévő valóság esetlegességéből - mely elfáraszt és elszomorít minket -, hogy kapcsolatba lépjünk vele, megtaláljuk őt és hazatérhessünk. A Szentháromság ugyanis mindannyiunk otthona. Mi pedig, akik egy valóságosnak tűnő világban élünk, amely azonban nagyon is látszólagos, végre otthonukra találhatunk az igazi valóságban, a Szentháromság valóságában. Az ima földi életünk legszebb pillanata, hiszen tudatos módon együtt élhetjük azt az Atyával, a Fiúval, a Szentlélekkel és Máriával és a szentekkel. Ez a szemlélődés nem jelent kibúvót a hétköznapi életből. Ez az “igazi” élet, amely lehetővé teszi, hogy keresztényként nézzünk szembe a mindennapokkal, azok sikertelenségeivel, kínlódásaival, a szellemi és fizikai fáradtsággal, és minden problémával, amelyekkel éppen azért tudunk szembeszállni, mert egy röpké pillanatot, egy-egy fél órát elmélkedéssel töltöttünk és így végre az igazi életünket éltük: a párbeszédet Jézussal.”¹*

Egyrészt tehát az imádság által, a Jézussal való szereteteli, bensőséges párbeszéd által lesz könnyű a bemenetel az Ő örök országába, hiszen így begyakorolhatjuk oda a belépést, azt, hogy egyre inkább ott éljünk.

Jézus Krisztus örök országába való belépésünknek **egy másik kapuja a testvéri szeretet**. Kiváltképpen az a szeretet, amelyekkel a legkisebbeket szerettük. Jézus az utolsó ítéletről szóló példabeszédben megígérte, hogy *“amit egynek a legkisebbek közül teszünk, azt neki tesszük”*, és tudunkra adta, hogy igazából ez lesz a belépő (Mt 25,40). Az alapján léphetünk be az Ő örök országába, hogy sikerült-e felismernünk és szeretettel szolgálnunk Krisztust. Csak ha megálltunk, ha észrevettük és odaléptünk hozzá itt a földön, csak akkor tudja majd azt mondai nekünk az örökkévalóság kapujában: *“Jöjjetek, Atyám áldottai, vegyétek az országot, amely a világ kezdetétől fogva nektek készült.”* (Mt 25,34)

Ha sikerülne egészen megtanulnunk Jézust látni és szeretni minden emberben, akkor válnánk egészen „mennyország-kompatibilissá”. Akkor már egészen a mennyország szerint élnénk itt a földön. Érdemes ezt gyakorolnunk, folyton újrakezdenünk, hogy tudatosan úgy forduljunk egymáshoz, mindenkihez, azokhoz is, akiket nehéz szeretnünk, hogy a bennük lakó Jézusra gondolunk.

¹Pasquale Foresi, *Mi az ima?*, Új Város, Budapest, 2018, 12-13. old.

Mindez nagyon jó elhatározás, és bizonyosan rajtunk is múlik, hogy az imádság által és a testvéri szeretet által gyakoroljuk a mennyország szerinti életet és könnyű legyen számunkra a bemenetel. Mégis valahogy a megtérés kapcsán érdemes visszatérnünk **az egésznek a motorjához. Ahhoz az alaphoz, amely mindent megelőz és igazán könnyűvé teszi a többit.** Ez pedig nem más, mint **Isten végtelen szeretetének a befogadása, megtapasztalása.** E nélkül mindnyájan csak olyanok vagyunk, mint a kézzel hajtott csónak. Szép dolog evezni a Dunán, de egészen más élmény motorcsónakkal hasítani a vízen.

Ezért szeretnék egy kicsit elidőzni ezen a harmadik szemponton, **ami alapvetően lehetővé és könnyűvé teszi, hogy megtérjünk és belépünk Jézus Krisztus örök országába.** Raniero Cantalamessa atya egyik lelkigyakorlatos prédikációjában ragyogóan beszél Isten szeretetéről, mint a megtérésünk alapjáról². Az Ő gondolatait szeretném felidézni. Cantalamessa atya abból indul ki, hogy újszövetségi értelmében a megtérés sok szempontból több, más, mint az ószövetségi értelemben. Az Ószövetségben a megtérés elsősorban az ember erőfeszítését jelentette, hogy elhagyja a bálványait, a rossz irányait és visszaforduljon az Istennel való szövetség szerinti élethez. Ebben az esetben a megtérés fáradságos küzdelmes munkát jelent: megváltoztatni a szokásainkat, abbahagyni ezt vagy azt a dolgot az életünkben... Mindez valóban fontos, és bizonyos, hogy továbbra is valamiképpen része a megtérésünknek, ugyanakkor Jézus eljövetelével minden megváltozik.

Az újszövetségi Szentírásban három különböző helyen van szó a megtérésről.

Először Jézus nyilvános működésének kezdetén hangzik el az Evangéliumban a megtérésre hívó felszólítás: *“...közel van az Isten országa. Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban”* (Mk 1,15). Jézus eljövetelével már *“elközelgett az Isten országa”* (Mt 3,2), ezért, **a megtérés** már nem azt jelenti, hogy vissza kell térni valami régihez, a Törvény megtartásához, hanem inkább egy előrelépést jelent. Be kellene lépünk az Isten országának a valóságába, az Ő szeretetébe, vegyük észre a közelségét, fogadjunk be azt az örömet, amelyet Isten, Krisztusban ingyen, szeretetből ajándékoz nekünk. Szépen benne rejlik mindez már a Péter levél mondatában, hogy Isten országát *“Urunk és Megváltónk”* országának nevez.

Ezt kell tehát tudatosítanunk, hogy ez az ország alapvetően ajándék, és bizonyos szempontból nem a saját erőlködésünk révén léphetünk be oda. **“Térjete meg és higgyetek az evangéliumban”** már nem két külön egymás utáni feladatot jelent számunkra, hanem ugyanazt a cselekvést. Térjete meg, tehát higgyetek! Az első megtérésünk Isten végtelen szeretetének a hitén alapszik. Aquinoi Szent Tamás is megállapítja már, hogy *“az első megtérésünk a hit által történik”*. **Az első megtérésünk azt jelenti, hogy hiszünk.** A hitünk, minden egyes hittelt megtett lépésünk, valódi megtérés, mert át kell térnünk egy olyan Isten képéről, aki tőlünk mindenfélét elvár, kér, aki parancsol, fenyeget, egy olyan Isten képére, aki teli kézzel érkezik hozzánk, hogy elhalmozzon szeretetével és egészen nekünk akarja

² Raniero Cantalamessa, 2021. első nagybőjti prédikáció:
<http://www.cantalamessa.org/?p=3915&lang=fr>

ajándékozni önmagát. Ez az a megtérés, amit Szent Pál apostol úgy foglal össze, hogy a "törvényből" meg kell térnünk a "kegyelemre".

Ezzel kapcsolatban, hogy mennyire Isten szeretetének befogadásán, a hittel Jézushoz forduláson múlik a megtérésünk, nagyon szeretem Mauro Gioseppe Lepori Ciszterci Generális apátnak a jobb lator megtéréséről szóló gondolatát: *A megtérő jobb latornak, aki Krisztus mellett volt keresztre feszítve, nem volt ideje arra, hogy megváltoztassa az életét, megjobbítsa, kijavítsa, de azt kérte az Úrtól, hogy vegye magához az ő egész személyét, és így az ő halála húsvéti újjászületés lett az örök életre (vö. Lk 23,39-43).*³ A megtérésünk egy hittel és reménnyel teli odaforduláson múlik: *"Emlékezz meg rólam, amikor országodba érkezel!"* Mintha azt mondanánk: *"Itt vagyok melletted, itt van az egész életem, vigyél át magaddal a te országodba!"* Így lesz könnyű a bemenetel.

Mindenekelőtt arra van tehát szükségünk, hogy hittel újra befogadjuk Isten mindent megelőző, feltétel nélküli szeretetét. Ahogy Szent János evangélista írja levelében: *"A szeretet nem abban áll, hogy mi szeretjük Istent, hanem abban, hogy Ő előbb szeretett minket."* És később, így folytatja: *"Megismertük a szeretet, és hittünk benne."*

Hogyan tudnánk megismerni a szeretetet? Hogyan tudnánk hinni benne? Ahhoz, hogy higgyünk a szeretetben, újra gyermekké kell válnunk⁴. A gyerekek spontán bíznak a szüleikben és hisznek a szeretetükben. Ezért is mondja Jézus Nikodémusnak (Jn 3,4), hogy ha nem lesz olyan, mint egy gyermek, nem léphet be az Isten országába. De azt is elmondja neki, hogy mindez a Szentlélek műve. Isten szeretete kiadásának a műve. Vízből és Szentlélekből kell újjászületnünk. A keresztségben már megkaptuk az istengyermezség lelkét, de szükségünk van újra és újra a Szentlélek mindent átjáró, megújító erejére, hogy megtérjünk, hogy gyermeki bizalommal higgyünk Isten feltétel nélküli szeretetében. Érdemes átgondolnunk, hogy mi hol tartunk ezzel az első megtéréssel. Előfordulhat ugyanis, hogy gyerekkorunk óta szép, vallásos életet élünk, megtartjuk az Egyház összes előírását, és mégsem találkoztunk még igazán, életbevágóan a Szeretet-Istennel, hanem még valahogy mindig az ószövetségi elképzelés él bennünk... Mindannyiunknak szüksége volna erre az alapvető megtérésre.

Jézus azonban nem csak nyilvános működése kezdetén beszél a megtérésről, hanem később újra előkerül, **amikor a tanítványok azt kérdezik tőle, hogy ki a legnagyobb a mennyek országában.**

*"Abban az időben történt, hogy odamentek Jézushoz a tanítványok és megkérdezték tőle: „Ki a legnagyobb a mennyek országában?” Odahívott egy gyermeket, közéjük állította, s azt mondta: „Bizony mondom nektek, ha nem változtok meg (nem tértek meg), s nem lesztek olyanok, mint a gyerekek, nem mentek be a mennyek országába.” (Mt 18,1-3) **A megtérés itt azt jelenti, hogy újra olyanná kell lennünk, mint a gyermekeknek.** Valamiképpen vissza kell fordulni, vissza kell ténni*

³ <https://www.ocist.net/hope/images/pdf/HUQ2023.pdf>

⁴ Raniero Cantalamessa 2022. harmadik adventi prédikáció.
<http://www.cantalamessa.org/?p=4052&lang=fr>

abba az időbe, amikor még gyermekek voltunk. Nyilván nem egy infantilis állapotba, hanem egy gyermeki, alázatos, tanulékony lelkülethez. Ez a második megtérés főleg azoknak a megtérése, akik már hittel befogadták az Evangéliumot és elkezdtek belépni Isten országába. Azok megtérése, akik már tudatosan szolgálják Jézust egy ideje, a mi megtérésünk. (Bár, ahogy láttuk, az első megtérés megújítására is folyton szükségünk van, hogy nap, mint nap higgyünk Isten szeretetében.)

Jézus meghívása a megtérésre a tanítványok azon kérdésére adott válaszként hangzik el, hogy *„Ki a legnagyobb a mennyek országában?”*

Ha valaki arról érdeklődik, hogy ki a legnagyobb, az azt jelzi, hogy már nem az Isten országa van a középpontban. Már nem Isten országa a legfontosabb, hanem a hely, amit abban elfoglalunk, az énünk, az egónk... Az apostolok mindegyike gondolhatta valami miatt, hogy ő a legfontosabb a csapatban: Péter kapta az elsőség ígését, Júdás vitte a kasszát, Máté mondhatta, hogy ő nagyobb vagyont hagyott hátra Jézusért, mint a többiek, Jakab és János ott voltak Jézussal a Tábor hegyen... Ha azonban kinek-kinek a saját helye, elsőbbsége, nagysága kerül előtérbe, az nyilvánvalóan nem Isten országának öröméhez, hanem rivalizáláshoz, bizalmatlansághoz, ellentétekhez, szomorúsághoz vezet. Ezért Jézus rögtön le akarja állítani őket. Nem, hogy így nem lehet valaki első helyen az Ő Országában, hanem be sem léphet így oda senki.

A megtérés, amire Jézus hívja őket azt jelenti, hogy újra teljesen megváltoztatják a szemléletüket, hozzáállásukat, hogy már ne ők legyenek a középpontban, hanem egészen csak Jézus. Ehhez pedig olyanná kell lenniük, mit a gyermekek. Egy helyen azt olvassuk a gyermekekről, hogy ők spontán, maguktól jönnek Jézushoz, és ha nem tartják őket vissza, akkor Jézus közelében vannak (Mt 19,14). *(Szép, ahogy az elsőáldozók iskolai gyónáskor versenyeznek, ki jöhet hamarabb...)* Az istengyermeki lelkület azt az alázatot jelenti, hogy mindig visszatérünk Jézus vonzásába és bizalommal minden helyzetben Őhöz sietünk.

Az apostolok számára a megtérés, hogy olyanok legyenek, mint a gyermekek azt jelentette, hogy visszatérnek ahhoz a pillanathoz, amikor Jézus meghívta őket és ők mindent elhagyva követték Őt. Vissza kell térniük a Tibériás-tó partján történetekhez, vagy ahhoz a ponthoz, amikor a vámasztalnál megszólította őket Jézus. Akkor még csak egyszerűen Jézus miatt voltak együtt. Akkor még mind csak Jézus tanítványai, Jézus követői voltak, mindenféle címek, rangok, feladatkörök nélkül. Csak az ígélet vezette őket, hogy Jézus emberhalásszá teszi őket, és az Ő jelenlétében akartak lenni. Vissza kell térniük ahhoz a hozzáálláshoz, amikor egyszerűen csak testvérek voltak, egy titokzatos kaland részesei, ahol senki sem kereste az első helyeket...

A magunk helyén, nekünk is jó, nap, mint nap ebből a szempontból is megtérnünk, visszatérnünk ahhoz a kezdeti hozzáálláshoz, amivel elindultunk. A meghívásunkhoz, a Jézussal való személyes találkozásunkhoz, amikor semmi más nem számított, csak Jézus. Mennyire jó ezt nekünk papoknak is folyton megtenni. Megújítani a meghívásunk örömét, lelkesedését. Így tisztít meg minket Jézus minden vetélkedéstől, féltékenykedéstől, minden hamis stressztől, versengéstől, hogy jobbak akarjunk lenni másoknál. Megtisztít minden szorongástól is, hogy elég jók vagyunk-e?

Az istengyermeki lelkület megtisztít minket az egónktól, hogy Istennek egyszerű, alázatos eszközei, társai legyünk abban, amit ránk bízott.

A harmadik hely, ahol az Újszövetségben elhangzik a megtérésre hívás, a Jelenések könyvében található. Ismerjük a Hét Egyháznak szóló leveleket, buzdításokat **a Jelenések könyvében**. A hét levél között különösen is a Laodiceai egyháznak írt buzdításban van szó a megtérésről: *“Ismerem tetteidet, hogy se hideg, se meleg nem vagy. Bárcsak hideg volnál, vagy meleg! De mivel langyos vagy, se hideg, se meleg, kivetlek a számból. (...) Azt tanácsolom neked: Végy tőlem tűzben kipróbált aranyat, hogy meggazdagodj; fehér ruhát, hogy felöltözz, s ne lássék szégyenletes meztelenséged; kenetet, hogy megkend szemedet és láss. Akiket szeretsz, azokat korholom és fenyítem. **Buzdulj fel, és térj meg!** Nézd, az ajtóban állok és kopogok. Aki meghallja szavam, és ajtót nyit, bemegyek hozzá, vele eszem, ő meg velem.”*

A harmadik megtérés, amikor a langyosságból kell megtérnünk. A langyosság valahogy abból fakad, hogy mindenféle kevésbé fontos dolog elkezd elfoglalni a szívüket... elkezdi betemetődni a bennünk lévő élő-vízforrás, mert ahelyett, hogy egy rendet alakítanánk ki az életünkben, amelyben egészen Isten van legelől, inkább kompromisszumokat keresünk. Ez a megtérés számomra mindig egy újratervezés, hogy “a rendkívüli ne váljék rendszeressé”. Hogy ne hagyjam, hogy a kevésbé fontos dolgok felülírják a betervezett imaéletet, napirendet, mindazt, ami segít, hogy Jézus maradjon az első. A sok feladatunk, gondunk között sem kellene félnünk attól, hogy Jézust egészen első helyre tegyük az életünkben, mert Ő emberré lett és gondoskodik arról is, hogy örömteli legyen a földi életünk és örül annak, ha mi örülünk.

A megtérésünk azt is jelenti, hogy visszatérünk a lángoló, lelkes szeretethez Isten iránt, az Ő ajándékai iránt, mert utána ebből fakad minden szeretetünk, amit tovább tudunk adni egymásnak és a ránk bízottaknak. Konkrétan azt is jelenti ez, hogy újra Jézus iránti szeretetből kezdjük el tenni a dolgainkat és nem csak túlélve, nem csak kényszeredetten. Hogy örömmel és a föltámadás reményével hordozzuk a keresztjeinket...

Ez a harmadik, folytonos megtérésünk is alapvetően Isten ajándékaként valósul meg.

Zárásként egy dolgot emelnék még ki, ami különösen is segít a megtérésnek ezen az útján, hogy lángoló maradjon a szívünk, hogy újra tüzes lelkületűek legyünk. Ez pedig a testvéri közösség (Ez a jövő évünk témája lesz). A Szentlélek tüzének befogadásakor a tanítványokról azt olvassuk, hogy “mindnyájan együtt voltak”. Az emmauszi tanítványok pedig, akikhez odaszegődött Jézus, arról tanúskodnak, hogy “lángolt a szívük”, amikor Jézus útközben beszélt hozzájuk és feltárta nekik az Írások értelmét. Ha tudunk testvéri közösségben, kölcsönös szeretetben együtt lenni és Jézusra figyelni, akkor beteljesedik bennünk és közöttünk az Ő ígérete: “Ahol ketten vagy hárman együtt vannak az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20) Ahol Jézus ott van, ott elközelgett az Isten országa: ott “könnyű lesz a bemenetelünk Urunknak és Megváltónknak, Jézus Krisztusnak örök országába”.